

Қуръон шафоати

19:00 / 14.03.2017 8400

Қуръон шафоати

Абу Муслим Сафтар етук ва буюк олимлардан эди. Бир кун сафарга чиқиб кемага минди. Кемада күп одамлар бор эди. Сафар асносида бирданига шамол туриб, түлқинлар катталашди. Кема чўкишининг олдини олиш учун юкларни денгизга отдилар, ёрдам истадилар.

Абу Муслим айтади: “Биз билан бирга кимлиги номаълум бир бадавий ҳам бор эди. Унинг ёнида бир мусҳафи бор эди. У ўрнидан туриб, мусҳафни қўлига олиб “Ё Рабби! Агар бир кишининг қўлида дунё султонидан бир мактуб бўлса, ҳеч ким унга теголмайди, зарар етказолмайди, балолардан узоқ бўлади” деди ва мусҳафни юқорига кўтариб “Ё Рабби, бу Сенинг китобингдир, буни бизга бердинг. Қўлларида Сенинг китобинг бўлган қулларингни сувда чўқтириш карамингга ярашмайди. Бу таҳликадан қутқар” деб дуо қилди. Шу заҳоти тўлқинлар ва денгиз тинчланди. Биз соғсаломат йўлимиизда давом этдик”.